

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 4. júna 2015*

„Odvolanie — Štátna pomoc — Dohoda medzi Maďarskom a ropnou a plynárenskou spoločnosťou MOL, ktorá sa týka banských poplatkov spojených s ťažbou uhľovodíkov — Neskoršia zmena právneho režimu poplatkov — Zvýšenie poplatkov, ktoré nebolo uplatnené na spoločnosť MOL — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom — Selektívna povaha“

Vo veci C-15/14 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 15. januára 2014,

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn a K. Talabér-Ritz, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt., so sídlom v Budapešti (Maďarsko), v zastúpení: N. Niejahr, Rechtsanwältin, a F. Carlin, barrister,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen (spravodajca),

generálny advokát: N. Wahl,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. novembra 2014,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. januára 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

- 1 Týmto odvolaním sa Európska komisia domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie MOL/Komisia (T-499/10, EU:T:2013:592, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým uvedený súd zrušil rozhodnutie Komisie 2011/88/EÚ z 9. júna 2010 o štátnej pomoci C 1/09 (ex NN 69/08), ktorú Maďarsko poskytlo spoločnosti MOL Nyrt. (Ú. v. EÚ L 34, 2011, s. 55, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

- 2 Maďarsko upravilo všetky banské činnosti vrátane činností týkajúcich sa uhľovodíkov zákonom XLVIII z roku 1993 o baníctve (1993. évi XLVIII. törvény a bányászatról, ďalej len „banský zákon“). Podľa tohto zákona regulačné funkcie vykonáva minister zodpovedný za baníctvo a banský úrad, ktorý dohliada nad bankskými činnosťami.
- 3 Banský zákon stanovuje, že banský prieskum a ťažba sa môžu uskutočňovať v dvoch odlišných právnych režimoch. § 8 až 19 banského zákona upravujú pre oblasti kvalifikované ako „uzavreté“ režim koncesie, ktorá sa udeľuje po uskutočnení verejného obstarávania pre každú uzavretú oblasť, na základe zmluvy podpísanej medzi ministrom zodpovedným za baníctvo a podnikom, ktorý bol úspešný vo verejnom obstarávaní. Pokiaľ ide o oblasti kvalifikované ako „otvorené“, ktoré sú *a priori* menej bohaté na nerasty, možno v nich ťažiť na základe povolenia, ktoré vydá banský úrad, ak žiadateľ spĺňa zákonné podmienky.
- 4 § 20 banského zákona upravuje pravidlá, podľa ktorých sa určujú poplatky za ťažbu uhrádzané štátu. Odsek 11 uvedeného paragrafu stanovuje, že percentuálna výška poplatku za ťažbu je vymedzená buď banským zákonom, alebo koncesnou zmluvou, alebo zmluvou uzavretou podľa § 26/A ods. 5 banského zákona. § 20 ods. 2 až 7 tohto zákona stanovuje, že sadzbu poplatku za ťažbu stanovuje banský zákon, ak k ťažbe dochádza v režime povolenia.
- 5 Do roku 2008 bola sadzba poplatku za ťažbu uhľovodíkov, ropy a zemného plynu na základe povolenia stanovená na 12 % z hodnoty vyťaženého množstva pri poliach uvedených do prevádzky od 1. januára 1998 alebo sa vypočítala podľa matematického vzorca, ktorý bral do úvahy najmä priemernú cenu zemného plynu zakúpeného verejnými plynárenskými službami, s minimálnou sadzbou 12 % pri poliach zemného plynu uvedených do prevádzky pred 1. januárom 1998.
- 6 § 26/A ods. 5 banského zákona stanovuje, že ak ťažobná spoločnosť, ktorá vykonáva svoju činnosť na základe povolenia, teda pri poliach nachádzajúcich sa v otvorenej oblasti, nezačala ťažbu do piatich rokov od udelenia povolenia, môže jedenkrát požiadať banský úrad o predĺženie tejto lehoty o najviac päť rokov. V prípade, ak tento úrad vysloví súhlas, zmluva medzi ministrom zodpovedným za baníctvo a ťažobnou spoločnosťou stanoví pri poliach, ktorých sa predĺženie týka, množstvo nerastov slúžiace ako základ výpočtu poplatku za ťažbu a jeho sadzbu, ktorá musí byť vyššia než sadzba platná ku dňu žiadosti o predĺženie, ale nepresiahne 1,2-násobok tejto sadzby (ďalej len „poplatok za predĺženie“). Ak sa žiadosť o predĺženie týka viac než dvoch polí, sadzba poplatku za predĺženie sa uplatní na všetky polia ťažobnej spoločnosti v zmluve na najmenej päť rokov (ďalej len „zvýšený poplatok za ťažbu“). Ak sa žiadosť o predĺženie týka viac než piatich polí, možno požadovať výnimočnú platbu až do výšky 20 % sumy platenej ako zvýšený poplatok za ťažbu.
- 7 Zákon CXXXIII z roku 2007 o baníctve, ktorým sa mení a dopĺňa zákon XLVIII z roku 1993 (2007. évi CXXXIII. törvény a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény módosításáról, ďalej len „novelizovaný banský zákon“), ktorý nadobudol účinnosť 8. januára 2008, upravuje zmenu sadzby poplatku za ťažbu.

- 8 § 20 ods. 3 novelizovaného banského zákona tak stanovuje sadzbu 30 % z hodnoty vyťaženého množstva pri poliach uvedených do prevádzky medzi 1. januárom 1998 a 31. decembrom 2007, uplatnenie existujúceho matematického vzorca v režime banského zákona pri poliach zemného plynu uvedených do prevádzky pred 1. januárom 1998 s minimálnou sadzbou poplatku 30 % a uplatnenie diferencovanej sadzby poplatku za ťažbu pri poliach, ktoré boli uvedené do prevádzky po 1. januári 2008, podľa množstva vyťaženej ropy alebo zemného plynu, konkrétne sadzby 12 % pri ročnom vyťaženom množstve nepresahujúcom 300 miliónov m³ zemného plynu alebo 50 kt ropy, sadzby 20 % pri vyťažení množstva, ktoré je medzi 300 a 500 miliónmi m³ zemného plynu alebo medzi 50 a 200 kt ropy, a sadzby 30 % pri vyťažení viac než 500 miliónov m³ zemného plynu alebo 200 kt ropy. Nakoniec pri všetkých poliach bez ohľadu na dátum ich uvedenia do prevádzky sa poplatok za ťažbu zvyšuje o 3 %, ak cena ropy typu Brent presiahne 80 amerických dolárov (USD), alebo o 6 %, ak táto cena presiahne 90 USD.
- 9 § 235 zákona LXXXI z roku 2008, ktorým sa menia a dopĺňajú sadzby daní a poplatkov (2008. évi LXXXI. törvény egyes adó- és járuléktörvények módosításáról), novelizuje banský zákon tak, že znižuje na 12 % sadzbu poplatku za ťažbu pri poliach uvedených do prevádzky od 1. januára 1998 do 31. decembra 2007 a minimálnu sadzbu poplatku za ťažbu pri poliach zemného plynu uvedených do prevádzky pred 1. januárom 1998. Táto novela nadobudla účinnosť 23. januára 2009.

Skutkové okolnosti

- 10 MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. (ďalej len „MOL“) je spoločnosť so sídlom v Budapešti (Maďarsko), ktorej hlavnými činnosťami sú prieskum ložísk a ťažba ropy, zemného plynu a produktov z plynu, preprava, skladovanie a distribúcia ropných produktov veľkoodberateľom a maloodberateľom, preprava zemného plynu, ako aj výroba a predaj alkénov a polyolefinov.
- 11 Dňa 19. septembra 2005 MOL požiadala o predĺženie svojich ťažobných práv k dvanástim uhľovodíkovým poliám, na ktoré bolo udelené povolenie, ale ťažba na nich sa ešte nezačala.
- 12 Dňa 22. decembra 2005 minister zodpovedný za baníctvo a spoločnosť MOL podpísali dohodu o predĺžení podľa § 26/A ods. 5 banského zákona (ďalej len „dohoda z roku 2005“), ktorou sa predlžuje o päť rokov lehota na začatie ťažby na týchto dvanástich uhľovodíkových poliach a stanovuje sa poplatok za predĺženie, ktorý má MOL uhradiť štátu nasledovne, teda 12 % × 1,050 za prvý rok, teda 12,600 %; 12 % × 1,038 za druhý rok, teda 12,456 %; 12 % × 1,025 za tretí rok, teda 12,300 %, a 12 % × 1,020 za štvrtý a piaty rok, teda 12,240 %.
- 13 Podľa bodu 4 dohody z roku 2005 sa zvýšený poplatok za ťažbu uplatní počas pätnástich rokov odo dňa nadobudnutia účinnosti dohody na všetky polia spoločnosti MOL, ktoré už boli uvedené do prevádzky na základe povolenia, teda 44 uhľovodíkových polí, na ktorých sa začala ťažba po 1. januári 1998 a 93 polí zemného plynu, na ktorých sa začala ťažba pred týmto dátumom. Sadzba zvýšeného poplatku za ťažbu v piatom roku obdobia predĺženia sa uplatní až do pätnásteho roku. Pokiaľ ide o polia zemného plynu, koeficient zvýšenia za každý z piatich rokov predĺženia sa uplatní na matematický vzorec stanovený v § 20 ods. 3 písm. b) banského zákona, pričom koeficient zvýšenia v piatom roku sa uplatní až do pätnásteho roku.
- 14 Bod 6 dohody z roku 2005 stanovuje úhradu jednorazovej platby 20 miliárd maďarských forintov (HUF).
- 15 Bod 9 uvedenej dohody stanovuje, že sadzba poplatku za predĺženie, sadzba zvýšeného poplatku za ťažbu, základ výpočtu, percentuálny podiel a všetky faktory, ktoré slúžia na výpočet týchto poplatkov, sa počas celého obdobia platnosti dohody z roku 2005 upravujú iba jej ustanoveniami a že sadzby stanovené v dohode z roku 2005 zostanú nezmenené počas celého obdobia jej platnosti.

- 16 Bod 11 dohody z roku 2005 zakazuje zmluvným stranám jednostranne vypovedať túto dohodu s výnimkou prípadu, ak by tretia osoba nadobudla obchodný podiel v spoločnosti MOL zodpovedajúci viac než 25 % základného imania. Tento bod tiež stanovuje, že uvedená dohoda nadobúda účinnosť dňom právoplatnosti rozhodnutia banského úradu. K uvedenému rozhodnutiu došlo 23. decembra 2005, čoho následkom bolo schválenie predĺženia lehoty na začatie ťažby na dvanástich uhľovodíkových poliach, ako aj platby uložené spoločnosti MOL a upravené dohodou z roku 2005.
- 17 V nadväznosti na sťažnosť doručенú 14. novembra 2007 Komisia listom z 13. januára 2009 oznámila maďarským orgánom svoje rozhodnutie začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES týkajúce sa dohody z roku 2005, ktorá podľa nej oslobodila spoločnosť MOL od zvýšenia poplatku za ťažbu vyplývajúceho z novelizovaného banského zákona. Komisia zastávala názor, že dohoda z roku 2005 a ustanovenia novelizovaného banského zákona sú zložkami toho istého opatrenia (ďalej len „sporné opatrenie“) a mali spoločne za následok, že spoločnosti MOL bola poskytnutá neoprávnená výhoda a predstavovala teda štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods.1 ES. Listom z 9. apríla 2009 Maďarsko predložilo svoje pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania vo veci formálneho zisťovania, pričom spochybňovalo, že uvedené rozhodnutie predstavovalo štátnu pomoc.
- 18 V nadväznosti na pripomienky predložené spoločnosťou MOL a Magyar Bányászati Szövetség (Maďarské banské združenie) a potom, ako Maďarsko 21. septembra 2009 a 12. januára 2010 zaslalo dokumenty vyžiadané Komisiou, prijala Komisia 9. júna 2010 sporné rozhodnutie, podľa ktorého sporné opatrenie predstavovalo štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ nezlučiteľnú so spoločným trhom a Maďarsko je povinné vymáhať štátnu pomoc od spoločnosti MOL.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 19 MOL podala návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 8. októbra 2010 žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia a subsidiárne o neplatnosť tohto rozhodnutia v rozsahu, v akom nariaďuje vymáhanie dotknutých súm.
- 20 MOL uviedla tri žalobné dôvody na podporu svojej žaloby založené na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a článku 108 ods. 1 ZFEÚ, ako aj porušení článku 1 písm. b) bodu v) a článku 14 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).
- 21 MOL spochybňovala v rámci prvého žalobného dôvodu kvalifikáciu sporného opatrenia ako štátnej pomoci.
- 22 Všeobecný súd preskúmal najmä druhé tvrdenie predložené v rámci tohto žalobného dôvodu založené na tom, že sporné opatrenie nie je selektívne. V tejto súvislosti Všeobecný súd na úvod uviedol v bode 54 napadnutého rozsudku, že uplatnenie článku 107 ods. 1 ZFEÚ vyžaduje, aby sa určilo, či v rámci daného právneho režimu má štátne opatrenie takú povahu, že zvyhodňuje „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“ v porovnaní s inými, ktorí sa nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii vzhľadom na cieľ sledovaný predmetným režimom.
- 23 Všeobecný súd konštatoval v bode 62 napadnutého rozsudku, že predmetné sporné opatrenie tvoria dve zložky, a to na jednej strane dohoda z roku 2005, ktorá určuje sadzby poplatkov za ťažbu na všetkých poliach spoločnosti MOL, či už uvedených do prevádzky, alebo s predĺžením ťažobného práva, na každý z pätnástich rokov jej trvania, a na strane druhej novelizovaný banský zákon, ktorý zvyšuje sadzby poplatku za ťažbu pre všetky uhľovodíkové polia, na ktoré sa vzťahuje povolenie, pričom neobsahuje ustanovenie týkajúce sa polí, ktoré už boli predmetom dohody o predĺžení.

- 24 Všeobecný súd uviedol v bode 63 napadnutého rozsudku, že poplatky podľa dohody z roku 2005 uplatňované na polia, ktoré už boli uvedené do prevádzky, i na polia, na ktoré sa vzťahovalo predĺženie povolenia, boli vyššie než zákonné poplatky uplatniteľné v čase jej uzavretia a dospel k záveru, že táto dohoda neobsahovala prvok štátnej pomoci v zmysle článku 107 ZFEÚ.
- 25 V bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku Všeobecný súd okrem iného rozhodol, že ak štát uzavrie s hospodárskym subjektom dohodu, ktorá neobsahuje prvok štátnej pomoci v zmysle článku 107 ZFEÚ, skutočnosť, že sa následne zmenia vonkajšie podmienky takej dohody, a preto sa predmetný subjekt dostane do zvýhodneného postavenia v porovnaní s inými subjektmi, ktoré neuzavreli podobnú dohodu, nemôže postačovať na to, aby dohoda a neskoršia zmena jej vonkajších podmienok mohli byť ako celok považované za štátnu pomoc.
- 26 Naopak Všeobecný súd sa domnieval v bode 66 napadnutého rozsudku, že by to bolo inak v prípade, ak štát navrhol podmienky uzavretej dohody jednému alebo viacerým subjektom selektívne a nie na základe objektívnych kritérií, ktoré vyplývajú zo všeobecne záväzného aktu a sú uplatniteľné na akýkoľvek subjekt. Všeobecný súd však uviedol, že okolnosť, že iba jeden subjekt uzavrel dohodu tohto druhu, môže vyplývať okrem iného z chýbajúceho záujmu akéhokoľvek iného subjektu a nepostačuje teda na preukázanie selektívnej povahy tejto dohody.
- 27 Všeobecný súd pripomenul v bode 67 napadnutého rozsudku, že na účely uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ môžu kombinované prvky tvoriť jediné opatrenie štátnej pomoci pod podmienkou, že vykazujú z hľadiska ich časovej postupnosti, ich cieľa a situácie podniku v okamihu, keď k nim došlo, také úzke väzby medzi sebou, že ich od seba nemožno oddeliť (pozri v tomto zmysle rozsudok Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i., C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, body 103 a 104).
- 28 Všeobecný súd z toho vyvodil, že kombinácia prvkov, na akú sa Komisia v napadnutom rozhodnutí odvoláva, môže byť kvalifikovaná ako štátna pomoc vtedy, keď štát koná tak, aby chránil jeden alebo viacero subjektov, ktoré už sú prítomné na trhu, a uzavrie s nimi dohodu, ktorou im poskytne garantované sadzby poplatkov na celé jej trvanie, hoci má pritom v úmysle neskôr vykonať svoju normotvornú právomoc a zvýšiť sadzbu poplatku tak, aby ostatné subjekty na trhu boli znevýhodnené, či už ide o subjekty, ktoré boli prítomné na trhu ku dňu uzavretia dohody, alebo o nové subjekty.
- 29 So zreteľom na tieto úvahy Všeobecný súd preskúmal, či v prejednávanej veci Komisia mohla oprávnene usúdiť, že sporné opatrenie bolo selektívne.
- 30 Po prvé Všeobecný súd analyzoval v bodoch 70 až 73 napadnutého rozsudku právny rámec, ktorým sa upravuje dohoda z roku 2005. V tomto ohľade uviedol, že § 26/A ods. 5 banského zákona, ktorý umožňuje požiadať o predĺženie ťažobných práv, sa nejaví ako ustanovenie, ktoré má selektívnu povahu a že z tohto ustanovenia tiež nevyplýva, že maďarské orgány môžu odmietnuť začať rokovanie s cieľom uzavrieť dohodu. Všeobecný súd tiež konštatoval, že aj keď uvedené ustanovenie stanovuje, že každá ťažobná spoločnosť môže požiadať o predĺženie svojich ťažobných práv, každá spoločnosť sa však môže rovnako rozhodnúť, že nepodá žiadosť o toto predĺženie, alebo že neprijme sadzby navrhnuté maďarskými orgánmi, takže sa neuzavrie nijaká dohoda.
- 31 Pokiaľ ide o mieru voľnej úvahy ponechanú maďarským orgánom podľa § 26/A ods. 5 banského zákona, čo sa týka sadzby poplatku za predĺženie, ktorý určuje v prípade potreby sadzbu zvýšeného poplatku za ťažbu, Všeobecný súd rozhodol v bode 72 napadnutého rozsudku, že takú mieru voľnej úvahy nemožno nevyhnutne považovať za zvýhodnenie určitých podnikateľov alebo výroby určitých druhov tovaru v porovnaní s inými, čo by zakladalo selektívnu povahu uzavretých dohôd o predĺžení, keďže môže byť odôvodnená rozličnými faktormi, akými sú počet polí, pri ktorých došlo k predĺženiu, a ich odhadovaný význam v porovnaní s poľami, ktoré už boli uvedené do prevádzky.

- 32 Pokiaľ ide o prejednávaný prípad, Všeobecný súd rozhodol, že miera voľnej úvahy priznaná § 26/A ods. 5 banského zákona má správnym orgánom umožniť zachovať rovnosť zaobchádzania so subjektmi podľa toho, či sa nachádzajú v porovnateľnej alebo odlišnej situácii, tým, že prispôbia svoje návrhy poplatkov okolnostiam každej podanej žiadosti o predĺženie, a javí sa ako výraz diskrečnej právomoci obmedzenej objektívnymi kritériami, ktoré nie sú cudzie systému poplatkov zavedenému predmetnou právnou úpravou. Podľa Všeobecného súdu sa uvedená miera voľnej úvahy odlišuje svojou povahou od prípadov, keď využitie takej miery je spojené s poskytnutím výhody v prospech hospodárskeho subjektu, keďže v prejednáwanej veci slúži na vyváženie dodatočného zaťaženia hospodárskych subjektov, aby sa zohľadnili požiadavky vyplývajúce zo zásady rovnosti zaobchádzania.
- 33 Okrem toho Všeobecný súd uviedol v bode 73 napadnutého rozsudku, že z § 26/A ods. 5 banského zákona vyplýva, že sadzba poplatku za predĺženie a prípadne sadzba zvýšeného poplatku za ťažbu sú stanovené výlučne dohodou o predĺžení v súlade s § 20 ods. 11 banského zákona.
- 34 Všeobecný súd dospel k záveru v bode 74 napadnutého rozsudku, že skutočnosť, že sadzby určené na rok platnosti dohody boli výsledkom rokovania, nepostačuje na to, aby zakladala selektívnu povahu dohody z roku 2005 a že by to bolo inak iba vtedy, ak by maďarské orgány vykonali mieru svojej voľnej úvahy pri rokovaní vedúcich k tejto dohode takým spôsobom, že by zvýhodnili spoločnosť MOL tým, že by súhlasili s nízkou úrovňou poplatku bez objektívneho dôvodu vzhľadom na účel zvýšenia poplatkov v prípade predĺženia povolenia a na úkor každého iného subjektu, ktorý sa usiloval o predĺženie svojich ťažobných práv, alebo ak by takého subjektu síce nebolo, ale existovali by konkrétne čiastkové dôkazy o neodôvodnenom zvýhodnenom zaobchádzaní vyhradenom pre MOL.
- 35 Po druhé Všeobecný súd skúmal, či Komisia preukázala selektívnu povahu dohody z roku 2005 najmä vzhľadom na doložku, ktorá určuje presnú sadzbu zvýšeného poplatku za ťažbu na každý z pätnástich rokov jej trvania a stanovuje, že takto určené sadzby zostanú nezmenené.
- 36 V tomto ohľade Všeobecný súd v prvom rade pripomenul v bode 76 napadnutého rozsudku, že banský zákon je formulovaný všeobecným spôsobom, pokiaľ ide o podniky, ktoré môžu využiť ustanovenia § 26/A ods. 5 uvedeného zákona. Všeobecný súd tiež konštatoval v bode 77 napadnutého rozsudku, že Komisia sa vo svojom spornom rozhodnutí obmedzila na konštatovanie, že MOL bola jediným podnikom, ktorý v skutočnosti uzavrel dohodu o predĺžení v odvetví uhľovodíkov. Podľa Všeobecného súdu však možno túto skutočnosť vysvetliť chýbajúcim záujmom zo strany ostatných subjektov, a teda neexistenciou žiadosti o predĺženie, alebo nedosiahnutím dohody medzi účastníkmi o sadzbách poplatku za predĺženie. Všeobecný súd z toho vyvodil, že za týchto dvoch posledných predpokladov, pokiaľ sú kritériá stanovené banským zákonom na uzavretie dohody o predĺžení objektívne a uplatniteľné na každý subjekt s potenciálnym záujmom, ktorý by ich spĺňal, nemožno považovať uzavretie dohody z roku 2005 za dohodu selektívnej povahy.
- 37 Navyše Všeobecný súd uviedol v bode 78 napadnutého rozsudku, že keď MOL a Maďarsko určili sadzbu zvýšeného poplatku za ťažbu na každý z pätnástich rokov trvania platnosti dohody z roku 2005 a stanovili, že takto určené sadzby zostanú nezmenené, iba uplatnili ustanovenia § 20 ods. 11 a § 26/A ods. 5 banského zákona.
- 38 Všeobecný súd zdôraznil v bode 79 napadnutého rozsudku, že sadzby podľa dohody z roku 2005 sa uplatnia na všetky polia spoločnosti MOL, ktoré už boli uvedené do prevádzky na základe povolenia, teda na 44 uhľovodíkových polí a na 93 polí zemného plynu, hoci predĺženie sa týka iba 12 iných polí, ktoré neboli uvedené do prevádzky v čase jej uzavretia. Preto skutočnosť, že koeficient zvýšenia sa nachádza pod hornou hranicou 1,2 a konkrétne medzi 1,02 a 1,05, možno objektívne vysvetliť malým významom dvanástich polí, ktorých sa týkalo predĺženie, v porovnaní s poľami, ktoré už boli v roku 2005 uvedené do prevádzky. Keďže Komisia nepreskúmala tento aspekt, Všeobecný súd sa domnieval, že zo sporného rozhodnutia nevyplýva nijaký čiastkový dôkaz o neodôvodnenom preferenčnom

zaobchádzaní so spoločnosťou MOL a že sa nemožno domnievať, že MOL mala právo na zvýhodnené zaobchádzanie v porovnaní s akýmkoľvek iným podnikom nachádzajúcim sa potenciálne v porovnateľnej situácii.

- 39 Všeobecný súd uviedol v bode 80 napadnutého rozsudku, že hoci Komisia spomenula, že skutočne existovali iné dohody o predĺžení uzavreté ťažobnými spoločnosťami v odvetví pevných nerastov, neusilovala sa o získanie informácií v tejto súvislosti od maďarských orgánov a nezohľadnila ich v spornom rozhodnutí, z ktorého okrem iného vyplýva, že selektívna povaha sporného opatrenia vyplýva zo selektívnej povahy dohody z roku 2005 a nie z povahy ťažených nerastov, zo sadzieb poplatkov uplatniteľných na tieto kategórie nerastov alebo z okolnosti, že tieto sadzby neboli neskôr zmenené. Všeobecný súd z toho vyvodil, že prístupom, ktorý si Komisia zvolila, nezohľadnila všetky okolnosti, prostredníctvom ktorých mohla posúdiť, či dohoda z roku 2005 bola selektívna voči spoločnosti MOL s ohľadom na situáciu vytvorenú inými dohodami o predĺžení, ktoré boli rovnako uzavreté na základe § 26/A ods. 5 banského zákona.
- 40 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy Všeobecný súd dospel v bode 81 napadnutého rozsudku k záveru, že selektívnu povahu dohody z roku 2005 nemožno považovať za preukázanú.
- 41 Navyše Všeobecný súd v bode 82 napadnutého rozsudku uviedol, že k zvýšeniu poplatkov na základe novelizovaného banského zákona, ktorý nadobudol účinnosť v roku 2008, došlo v kontexte nárastu svetových cien ropy. Všeobecný súd z toho vyvodil, že Komisia neuviedla, že dohoda z roku 2005 bola uzavretá v očakávaní zvýšenia poplatkov za ťažbu, takže kombináciu tejto dohody s týmto novelizovaným zákonom nemožno platne kvalifikovať ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ZFEÚ.
- 42 Všeobecný súd preto vyhovel žalobe spoločnosti MOL a zrušil sporné rozhodnutie.

O odvolaní

- 43 Komisia uvádza na podporu svojho odvolania jediný odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení, keďže Všeobecný súd údajne nesprávne vyložil a uplatnil podmienku selektivity podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ.
- 44 Tento jediný odvolací dôvod sa delí na štyri časti.

Úvodné pripomienky

- 45 Podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ak nie je zmluvami ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.
- 46 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora kvalifikácia štátnej pomoci v zmysle uvedeného ustanovenia si vyžaduje splnenie všetkých podmienok uvedených v tomto ustanovení (pozri rozsudok Komisia/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 38 a citovanú judikatúru).
- 47 Je teda nesporné, že na to, aby bolo možné vnútroštátne opatrenie považovať za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, musí po prvé ísť o zásah zo strany štátu alebo financovaný zo štátnych prostriedkov, po druhé tento zásah musí byť spôsobilý ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, po tretie musí priniesť príjemcovi selektívnu výhodu a po štvrté musí narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (pozri rozsudok Komisia/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 39 a citovanú judikatúru).

- 48 V tejto veci sa spochybňuje len výklad a uplatnenie tretej podmienky, podľa ktorej predmetné opatrenie musí poskytovať selektívnu výhodu svojmu príjemcovi.

O prvej časti odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

- 49 Komisia kritizuje analýzu vykonanú Všeobecným súdom týkajúcu sa právneho rámca, ktorým sa upravuje uzavretie dohody z roku 2005 a najmä miery voľnej úvahy ponechanej maďarským orgánom, pokiaľ ide jednak o rozhodnutie o uzavretí alebo neuzavretí dohody o predĺžení a jednak o výšku poplatku, ktorú určia v takej dohode.
- 50 V prvom rade Komisia tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia v bodoch 70 až 74 a 79 až 81 rozsudku pri posúdení miery voľnej úvahy ponechanej maďarským orgánom, pokiaľ ide o uzavretie dohody o predĺžení.
- 51 Všeobecný súd totiž údajne nekonštatoval, že maďarské orgány sú povinné uzavrieť dohodu o predĺžení po ukončení rokovania, ale uviedol v bode 57 napadnutého rozsudku, že podľa Maďarska „uzavretie takejto dohody nebolo povinné“, pričom neskôr konštatoval v bode 77 toho istého rozsudku, že skutočnosť, že MOL bola jediným výrobcom uhľovodíkov, ktorá uzavrela dohodu o predĺžení ťažobných práv, možno vysvetliť nedosiahnutím dohody medzi účastníkmi o sadzbách poplatku za predĺženie.
- 52 Z napadnutého rozsudku teda podľa nej vyplýva, že banský zákon zveruje maďarským orgánom mieru voľnej úvahy, ktorá im umožňuje vyjadriť sa v prospech alebo proti uzavretiu dohody o predĺžení a ktorá údajne nepodlieha objektívnym kritériám a je teda selektívnej povahy. Komisia sa okrem iného domnieva, že skutočnosť, že ťažobné spoločnosti si môžu vybrať, či požiadajú alebo nepožiadajú o predĺženie ťažobných práv, ako uviedol Všeobecný súd v bode 71 napadnutého rozsudku, nie je v tejto súvislosti relevantná.
- 53 V dôsledku toho je podľa nej potrebné preskúmať záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd v bode 83 napadnutého rozsudku, podľa ktorého nebola preukázaná selektívna povaha sporného opatrenia.
- 54 Tento záver je podľa nej v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora a najmä s rozsudkom Francúzsko/Komisia (C-241/94, EU:C:1996:353, body 23 a 24), v ktorom Súdny dvor konštatoval, že svojím účelom a všeobecnou systematikou bol predmetný systém spôsobilý zvýhodniť situáciu určitých podnikov, keďže príslušný orgán mal diskrečnú právomoc, ktorá mu umožňovala upraviť finančný zásah v závislosti od rôznych úvah, akými sú najmä určenie príjemcov, výška finančného zásahu a jeho podmienky. Tento záver je tiež údajne v rozpore s rozsudkom P (C-6/12, EU:C:2013:525, bod 27), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že keď vnútroštátne právne predpisy zverujú vnútroštátnym orgánom diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o spôsoby uplatnenia predmetného opatrenia, rozhodnutia uvedených orgánov sa vyznačujú neexistenciou selektivity, len ak je táto diskrečná právomoc obmedzená objektívnymi kritériami, ktoré sa neviažu na systém zavedený predmetnými vnútroštátnymi právnymi predpismi.
- 55 V druhom rade Komisia tvrdí, že analýza Všeobecného súdu je tiež nesprávna v rozsahu, v akom nezohľadňuje diskrečnú právomoc zverenú maďarským orgánom, pokiaľ ide o výšku poplatku za ťažbu, ktorú určia v dohode o predĺžení. Táto výška poplatku za ťažbu je podľa nej takej povahy, že spôsobuje selektivitu dohody z roku 2005.
- 56 Podľa Komisie odôvodnenia citované Všeobecným súdom v bode 72 napadnutého rozsudku, podľa ktorých má uvedená miera voľnej úvahy takú povahu, že umožňuje správnym orgánom zachovať rovnosť zaobchádzania so subjektmi, nie sú prezentované v rámci vnútroštátnej právnej úpravy ako

prvky určujúce opatrenie, podľa ktorého musí byť poplatok za ťažbu zvýšený a predstavujú teda iba domnienky. V dôsledku toho Všeobecný súd údajne konal v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, najmä s rozsudkami Francúzsko/Komisia (C-241/94, EU:C:1996:353), Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313), DM Transport (C-256/97, EU:C:1999:332), P (C-6/12, EU:C:2013:525), Ministerio de Defensa a Navantia (C-522/13, EU:C:2014:2262), ako aj British Telecommunications/Komisia (C-620/13 P, EU:C:2014:2309).

- 57 Navyše Komisia tvrdí na rozdiel od toho, čo potvrdil Všeobecný súd v bode 72 napadnutého rozsudku, že skutočnosť, že dohoda z roku 2005 spôsobila v čase jej uzavretia zaťaženie spoločnosti MOL, ju nezabavuje selektívnej povahy.
- 58 Spoločnosť MOL spochybňuje tvrdenie Komisie odvolávajúc sa na to, že na jednej strane z napadnutého rozsudku nevyplýva, že článok 26/A ods. 5 banského zákona ponecháva maďarským orgánom mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o uzavretie dohody o predĺžení, a na strane druhej, že judikatúra predložená Komisiou nie je v prejednávacom prípade relevantná.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 59 Na úvod je potrebné pripomenúť, že ako uviedol generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, požiadavku selektivity vyplývajúcu z článku 107 ods. 1 ZFEÚ treba jasne odlíšiť od súčasného zistenia ekonomickej výhody tým, že keď Komisia zistila existenciu ekonomickej výhody v širokom zmysle, ktorá priamo alebo nepriamo vyplýva z daného opatrenia, okrem iného musí preukázať, že táto výhoda sa špecificky týka jedného alebo viacerých podnikov. Komisia musí najmä preukázať, že opatrenie zavádza rozdiely medzi podnikmi, ktoré sa vzhľadom na sledovaný cieľ nachádzajú v porovnateľnej situácii. Je teda potrebné, aby bola výhoda poskytnutá selektívne a aby mohla viesť k tomu, že určité podniky sa budú nachádzať vo výhodnejšej situácii ako iné podniky.
- 60 Je však potrebné uviesť, že požiadavka selektivity sa rozlišuje podľa toho, či je predmetné opatrenie koncipované ako všeobecná schéma pomoci alebo ako individuálna pomoc. V tomto poslednom prípade určenie ekonomickej výhody v zásade umožňuje predpokladať jeho selektivitu. Naopak pri skúmaní schémy všeobecnej pomoci je potrebné určiť, či predmetné opatrenie napriek zisteniu, že poskytuje výhodu so všeobecnou pôsobnosťou, neposkytuje túto výhodu výlučne v prospech určitých podnikateľov alebo určitých odvetví činností.
- 61 Z toho vyplýva, že porovnávacie kritérium relevantné na preukázanie selektivity sporného opatrenia v tejto veci spočívalo v overení, či postup uzatvárania a určovania podmienok dohody o predĺžení ťažobných práv, stanovený v článku 26/A ods. 5 banského zákona, zaviedol rozlišovanie medzi subjektmi, ktoré sa vzhľadom na sledovaný cieľ nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii, ktorá nie je odôvodnená povahou a štruktúrou predmetného systému.
- 62 Z týchto úvah vyplýva, že túto vec treba jasne odlíšiť od vecí, ktoré viedli k judikatúre predloženej Komisiou na podporu svojich tvrdení a uvedených v bodoch 54 a 56 tohto rozsudku smerujúcich proti analýze vykonanej Všeobecným súdom týkajúcej sa právneho rámca upravujúceho dohodu z roku 2005.
- 63 Uvedené veci sa týkajú ustanovení vnútroštátneho práva, ktoré priznávajú úľavy na daniach alebo iných poplatkoch (rozsudky Francúzsko/Komisia, C-241/94, EU:C:1996:353; Piaggio, C-295/97, EU:C:1999:313; DM Transport, C-256/97, EU:C:1999:332, P, C-6/12, EU:C:2013:525; Ministerio de Defensa a Navantia, C-522/13, EU:C:2014:2262, ako aj British Telecommunications/Komisia, C-620/13 P, EU:C:2014:2309), alebo výnimiek v oblasti konkurzu (rozsudok Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:579).

- 64 Ako však uviedol generálny advokát v bode 86 svojich návrhov, existuje zásadný rozdiel medzi na jednej strane skúmaním selektivity všeobecných schém oslobodení alebo úľav, ktoré vzhľadom na svoju povahu poskytujú určitú výhodu, a na strane druhej skúmaním selektivity voliteľných ustanovení vnútroštátneho práva, ktoré stanovujú uloženie dodatočných platobných povinností. V prípade, ak vnútroštátne orgány ukladajú také platobné povinnosti s cieľom zachovať rovnosť zaobchádzania so subjektmi, samotná skutočnosť, že uvedené orgány majú určitú mieru voľnej úvahy vymedzenú zákonom – ktorá nie je neobmedzená, ako to uviedla Komisia vo svojom odvolaní –, nemôže stačiť na preukázanie selektivity príslušnej schémy.
- 65 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že na jednej strane Všeobecný súd správne konštatoval v bode 72 napadnutého rozsudku, že predmetná miera voľnej úvahy v tejto veci slúži na vyváženie dodatočného zaťaženia hospodárskych subjektov, aby sa zohľadnili požiadavky vyplývajúce zo zásady rovnosti zaobchádzania a odlišuje sa teda svojou povahou od prípadov, keď využitie takej miery je spojené s poskytnutím výhody v prospech určitého hospodárskeho subjektu.
- 66 Na strane druhej nemožno dôvodne vytýkať Všeobecnému súdu, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 74 napadnutého rozsudku konštatoval, že skutočnosť, že sadzby určené na jednotlivé roky platnosti dohody z roku 2005 sú výsledkom rokovania, nepostačuje na to, aby zakladala selektívnu povahu tejto dohody, a že by to bolo inak iba vtedy, ak by maďarské orgány vykonali mieru svojej voľnej úvahy takým spôsobom, že by zvýhodnili MOL tým, že by súhlasili s nízkou úrovňou poplatku bez objektívneho dôvodu vzhľadom na účel zvýšenia poplatkov v prípade predĺženia povolenia a na úkor každého iného subjektu, ktorý sa usiloval o predĺženie svojich ťažobných práv, alebo ak by takého subjektu síce nebolo, ale existovali by konkrétne čiastkové dôkazy o neodôvodnenom zvýhodnenom zaobchádzaní vyhradenom pre MOL.
- 67 Všeobecný súd tiež na účely určenia, či bola Komisiou preukázaná selektívna povaha dohody z roku 2005, na jednej strane analyzoval v bode 79 uvedeného rozsudku sadzbu podľa tejto dohody a konštatoval, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva nijaký čiastkový dôkaz o neodôvodnenom preferenčnom zaobchádzaní so spoločnosťou MOL a že sa preto nemožno domnievať, že žalobkyňa mala právo na zvýhodnené zaobchádzanie v porovnaní s akýmkoľvek iným podnikom nachádzajúcim sa potenciálne v porovnateľnej situácii ako ona v zmysle judikatúry citovanej v bode 54 napadnutého rozsudku.
- 68 Na strane druhej Všeobecný súd v bode 80 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia síce spomenula, že skutočne existovali iné dohody o predĺžení v odvetví pevných nerastov, ale ich nezohľadnila, čím nevzala do úvahy všetky čiastkové dôkazy, na základe ktorých mohla posúdiť, či dohoda z roku 2005 bola selektívna, pokiaľ ide o MOL vzhľadom na situáciu vytvorenú inými dohodami o predĺžení ťažobných práv, ktoré boli rovnako uzavreté na základe § 26/A ods. 5 banského zákona.
- 69 Na základe analýzy vykonanej v bodoch 70 až 74 a 79 až 80 napadnutého rozsudku mohol Všeobecný súd správne dospieť k záveru v bode 81 rovnakého rozsudku, že po prvé vzhľadom na absenciu selektivity, ktorá charakterizuje právny rámec upravujúci uzatváranie dohôd o predĺžení ťažobných práv, ako aj úvahy, ktoré odôvodňujú priznanie miery voľnej úvahy, a po druhé na absenciu akéhokoľvek čiastkového dôkazu o tom, že by tieto orgány vyhradili spoločnosti MOL zvýhodnené zaobchádzanie v porovnaní s akýmkoľvek iným podnikom nachádzajúcim sa v porovnateľnej situácii, nemožno selektívnu povahu dohody z roku 2005 považovať za preukázanú.
- 70 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia v bodoch 70 až 74 a 79 až 80 napadnutého rozsudku pri skúmaní právneho rámca upravujúceho uzavretie dohody z roku 2005.
- 71 Prvá časť jediného odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť ako nedôvodná.

O druhej časti jediného odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

- 72 Komisia tvrdí, že Všeobecný súd konštatovaním v bodoch 76 až 78 napadnutého rozsudku, že existencia objektívnych kritérií nevyhnutne vylučuje každú selektívnu povahu, konal v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej vychádzanie z objektívnych kritériách pri určení, či sa na niektoré subjekty vzťahuje pôsobnosť vnútroštátneho opatrenia, nevedie nevyhnutne k vyvodu záveru o neexistencii selektivity (pozri v tomto zmysle rozsudky Španielsko/Komisia, C-409/00, EU:C:2003:92, bod 49, ako aj GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, body 35 a 39).
- 73 Je preto podľa nej potrebné preskúmať body 76 až 78 napadnutého rozsudku, ako aj záver, ktorý Všeobecný súd vyvodil v bodoch 81 až 83 rovnakého rozsudku, podľa ktorého selektívnu povahu dohody z roku 2005 a sporného opatrenia nemožno považovať za preukázanú.
- 74 MOL poukazuje na to, že argumentácia Komisie vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a že judikatúra citovaná Komisiou nie je v prejednávacom prípade relevantná.

Posúdenie Súdny dvorom

- 75 Je potrebné uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 76 až 78 napadnutého rozsudku analyzoval právny rámec upravujúci uzatváranie dohôd o predĺžení ťažobných práv vrátane dohody z roku 2005, ako vyplýva z článku 26/A ods. 5 banského zákona.
- 76 Na tento účel Všeobecný súd skúmal, či určenie sadzby poplatku za ťažbu zodpovedalo objektívnym kritériám uplatniteľným na každý subjekt s potenciálnym záujmom. V tejto súvislosti Všeobecný súd najprv v bode 76 napadnutého rozsudku pripomenul, že banský zákon je formulovaný všeobecným spôsobom, pokiaľ ide o ťažobné spoločnosti, ktoré môžu využiť predĺženie ťažobných práv. Všeobecný súd ďalej konštatoval v bode 77 uvedeného rozsudku, že skutočnosť, že MOL bola jedinou spoločnosťou, ktorá uzavrela dohodu o predĺžení v odvetví uhľovodíkov, nepredstavuje nevyhnutne čiastkový dôkaz o selektivite, keďže kritériá na uzavretie takejto dohody sú objektívne a uplatniteľné na každý subjekt s potenciálnym záujmom a že neexistencia iných dohôd môže vyplývať z vlastných rozhodnutí spoločností nepožiadat' o predĺženie ťažobných práv. Napokon Všeobecný súd v bode 78 napadnutého rozsudku poukázal na to, že zvýšené poplatky za ťažbu určené na dobu platnosti dohody z roku 2005 vyplývajú jednoducho z uplatnenia ustanovení banského zákona.
- 77 Z uvedeného vyplýva, že Komisia vyčítaním Všeobecnému súdu, že rozhodol, že existencia objektívnych kritérií nevyhnutne vylučuje akúkoľvek selektívnu povahu, a že konal preto v rozpore s judikatúrou, podľa ktorej selektívnu povahu danej schémy pomoci nemožno vylúčiť len z dôvodu, že príjemcovia sú určené prostredníctvom objektívnych kritérií (rozsudky Španielsko/Komisia, C-409/00, EU:C:2003:92, bod 49, ako aj GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, body 35 a 39), vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku.
- 78 V každom prípade je potrebné uviesť, že, ako tvrdí MOL, Súdny dvor sa vo veciach, ktoré viedli k týmto rozsudkom, zaoberal otázkou, či príjemcovia schémy štátnej pomoci boli určené prostredníctvom objektívnych kritérií. Súdny dvor tak rozhodol najmä v rozsudku GEMO (C-126/01, EU:C:2003:622), že napriek tomu, že príjemcovia uvedenej schémy boli na základe vnútroštátnych predpisov určené podľa objektívnych a zdanlivo všeobecných kritérií, účinky tejto schémy sa prejavovali v zásade v prospech chovateľov a bitúnkov.
- 79 Ako však uviedol generálny advokát v bode 91 svojich návrhov, táto otázka nie je predmetom tejto veci, takže judikatúra vyplývajúca z uvedených rozsudkov nie je v prejednávacom prípade relevantná.

80 Druhá časť jediného odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť ako nedôvodná.

O tretej a štvrtej časti jediného odvolacieho dôvodu

81 Keďže sú tvrdenia predložené na podporu tretej a štvrtej časti jediného odvolacieho dôvodu úzko spojené, je potrebné ich skúmať spoločne.

Argumentácia účastníkov konania

82 Komisia v podstate vyčíta Všeobecnému súdu, že v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku konštatoval, že existencia selektívnej výhody nemôže byť odvodená len zo skutočnosti, že určitý subjekt sa nachádza v zvýhodnenom postavení v porovnaní s inými subjektmi, keďže v prejednávanom prípade dotknutý členský štát len odôvodnene vykonal svoje normotvorné právomoci v nadväznosti na vývoj trhu.

83 Všeobecný súd sa tým údajne dopustil konania v rozpore s judikatúrou, podľa ktorej je na účely uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ irelevantné, či sa situácia predpokladaného príjemcu opatrenia časom zlepšila alebo zhoršila (rozsudky Grécko/Komisia, 57/86, EU:C:1988:284, bod 10, ako aj Adria-Wien Pipeline a Wieterdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, EU:C:2001:598, bod 41).

84 Podľa Komisie je rozhodujúce to, že po 8. januári 2008 bola MOL jedinou spoločnosťou, ktorá bola zvýhodnená, pokiaľ ide o výšku poplatku uplatniteľného na uhľovodíkové polia.

85 Navyše Komisia na jednej strane tvrdí, že v prípade, ak vývoj, o ktorý ide v prejednávanej veci, spočíva v legislatívnej úprave, o ktorej mohol štát slobodne rozhodnúť, prístup sledovaný Všeobecným súdom oprávňuje členské štáty odvolávať sa na neexistenciu selektivity vzhľadom na metódy, ktoré použijú. Na strane druhej Všeobecný súd v bodoch 67 a 82 napadnutého rozsudku údajne nesprávne spojil posúdenie selektivity dohody z roku 2005 a v dôsledku toho sporného opatrenia s úmyslom dotknutého členského štátu ochrániť jeden alebo viacero subjektov pred uplatnením nového režimu poplatkov pri uzavretí uvedenej dohody, v tomto prípade režimu zavedeného pri novelizácii banského zákona.

86 Všeobecný súd podľa nej konal tiež v rozpore s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej článok 107 ods. 1 ZFEÚ definuje štátne zásahy v závislosti od ich účinkov a nezávisle od techník použitých členskými štátmi na vykonanie týchto zásahov (pozri najmä rozsudky Belgicko/Komisia, C-56/93, EU:C:1996:64, bod 79; Belgicko/Komisia, C-75/97, EU:C:1999:311, bod 25; British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 89, ako aj Komisia a Španielsko/Government of Gibraltar a Spojené kráľovstvo, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, body 91, 92 a 98).

87 MOL sa domnieva, že tretiu a štvrtú časť jediného odvolacieho dôvodu treba zamietnuť, keďže na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, sa body 64, 65, 67 a 82 napadnutého rozsudku netýkajú selektivity.

Posúdenie Súdny dvorom

88 Na úvod je potrebné uviesť, že v bodoch 62 a 63 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že sporné opatrenie tvoria dve zložky, a to dohoda z roku 2005 a novelizovaný bankský zákon a konštatoval, že táto dohoda neobsahovala prvok pomoci v zmysle článku 107 ZFEÚ.

89 Všeobecný súd v tejto súvislosti na úvod konštatoval v bode 64 napadnutého rozsudku, že ak štát uzavrie s hospodárskym subjektom dohodu, ktorá neobsahuje prvok štátnej pomoci v zmysle článku 107 ZFEÚ, skutočnosť, že sa následne zmenia vonkajšie podmienky takej dohody, a preto sa

predmetný subjekt dostane do zvýhodneného postavenia v porovnaní s inými subjektmi, ktoré neuzavreli podobnú dohodu, nemôže postačovať na to, aby dohoda a neskoršia zmena jej vonkajších podmienok mohli byť ako celok považované za štátnu pomoc.

- 90 Všeobecný súd zdôraznil v bode 65 napadnutého rozsudku, že ak by to bolo inak, akákoľvek dohoda, ktorú hospodársky subjekt uzavrel so štátom a ktorá neobsahuje prvok štátnej pomoci v zmysle článku 107 ZFEÚ, by mohla byť spochybnená vždy, keď dôjde k vývoju situácie na trhu, na ktorom vykonáva činnosť účastník dohody, takým spôsobom, že by mu bola poskytnutá výhoda, ako je opísaná v bode 64 napadnutého rozsudku, alebo keď štát vykoná svoju normotvornú právomoc objektívne odôvodneným spôsobom v dôsledku vývoja na trhu, pričom rešpektuje práva a povinnosti vyplývajúce z takej dohody.
- 91 Všeobecný súd v bode 66 napadnutého rozsudku konštatoval, že kombináciu prvkov, na akú poukázala Komisia v spornom rozhodnutí, možno kvalifikovať ako štátnu pomoc, ak podmienky uzavretej dohody navrhol štát jednému alebo viacerým subjektom selektívne a nie na základe objektívnych kritérií, ktoré vyplývajú zo všeobecne záväzného aktu a sú uplatniteľné na akýkoľvek subjekt. V tomto ohľade Všeobecný súd spresnil, že okolnosť, že iba jeden subjekt uzavrel dohodu tohto druhu, nepostačuje na preukázanie selektívnej povahy dohody, lebo taká okolnosť môže vyplývať okrem iného z chýbajúceho záujmu akéhokoľvek iného subjektu.
- 92 Navyše Všeobecný súd v bode 67 napadnutého rozsudku pripomenul judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej na účely uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ môžu kombinované prvky tvoriť jediné opatrenie pomoci pod podmienkou, že vykazujú z hľadiska ich časovej postupnosti, ich cieľa a situácie podniku v okamihu, keď k nim došlo, také úzke väzby medzi sebou, že ich od seba nemožno oddeliť (rozsudok Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i., C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, body 103 a 104, ako aj citovaná judikatúra).
- 93 Všeobecný súd v tejto súvislosti zdôraznil v rovnakom bode 67 napadnutého rozsudku, že kombinácia prvkov, na akú sa Komisia v spornom rozhodnutí odvoláva, môže byť kvalifikovaná ako štátna pomoc vtedy, keď štát koná tak, aby chránil jeden alebo viacero subjektov, ktoré už sú prítomné na trhu a uzavrie s nimi dohodu, ktorou im poskytne garantované sadzby poplatkov na celé jej trvanie, hoci má pritom v úmysle neskôr vykonať svoju normotvornú právomoc a zvýšiť sadzbu poplatku tak, aby ostatné subjekty na trhu boli znevýhodnené, či už ide o subjekty, ktoré boli prítomné na trhu ku dňu uzavretia dohody, alebo o nové subjekty.
- 94 So zreteľom na tieto úvahy Všeobecný súd konštatoval v bode 68 napadnutého rozsudku, že treba preskúmať, či Komisia v prejednávanej veci mohla oprávnene usúdiť, že sporné opatrenie bolo selektívne.
- 95 Z vyššie uvedeného vyplýva, že ako tvrdí MOL, body 64 až 67 napadnutého rozsudku sa ako také netýkajú skúmania selektivity dohody z roku 2005, ale predstavujú úvodné spresnenia zamerané na predstavenie relevantného právneho rámca, z hľadiska ktorého Všeobecný súd analyzoval, či Komisia oprávnene usúdila, že sporné opatrenie bolo selektívne.
- 96 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 107 a 114 svojich návrhov, Všeobecný súd sa týmito úvodnými spresneniami v skutočnosti zameriaval na riešenie otázky väzieb medzi dohodou z roku 2005 a novelizovaným banským zákonom, ku ktorej sa Komisia v spornom rozhodnutí konkrétne nevyjadřila a presnejšie na zdôraznenie skutočnosti, že tým, že neexistovala chronologická a/alebo funkčná väzba medzi týmito dvomi prvkami, nemožno ich vykladať ako prvky tvoriace jediné opatrenie pomoci.
- 97 Uvedenými úvodnými spresneniami sa teda Všeobecný súd obmedzil na použitie judikatúry uplatnenej Súdny dvorom v rozsudku Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i. (C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175), na ktorú neskôr Všeobecný súd výslovne odkázal v bode 67 napadnutého rozsudku a podľa ktorej tým, že štátne zásahy majú rôzne formy a musia sa

posúdiť na základe svojich účinkov, nemožno vylúčiť, že na účely uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ sa viacero po sebe nasledujúcich zásahov štátu musí považovať za jediný zásah. K tomu môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak po sebe nasledujúce zásahy vykazujú najmä z hľadiska ich časového rozvrhnutia, ich cieľa a situácie podniku v okamihu týchto zásahov také úzke väzby medzi sebou, že ich nemožno od seba oddeliť.

- 98 Z tohto istého hľadiska Všeobecný súd v bode 82 napadnutého rozsudku konštatoval, že na jednej strane k zvýšeniu poplatkov, ktoré nadobudlo účinnosť v roku 2008, došlo v kontexte nárastu svetových cien a na strane druhej, že Komisia neuviedla, že dohoda z roku 2005 bola uzavretá v očakávaní takéhoto zvýšenia a vyvodil z toho, že kombináciu uvedenej dohody a novelizovaného bankského zákona nemožno kvalifikovať ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ZFEÚ.
- 99 Z toho vyplýva, že Všeobecného súd pri odôvodnení v bodoch 64 až 67 a 82 napadnutého rozsudku nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.
- 100 Ďalej je potrebné uviesť, že nemôže uspieť tvrdenie Komisie, podľa ktorého je rozhodujúce to, že po 8. januári 2008 bola spoločnosť MOL jediným podnikom, ktorý bol zvýhodnený. V tomto prípade je totiž nesporné, že ako vyplýva z bodu 46 napadnutého rozsudku, k otázke, či má sporné opatrenie selektívnu povahu, sa účastníci konania vyjadrili len vzhľadom na dohodu z roku 2005, a nie vzhľadom na novelizovaný bankský zákon.
- 101 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné tretiu a štvrtú časť jediného odvolacieho zamietnuť dôvodu ako nedôvodné.
- 102 Keďže žiadne z tvrdení predložených Komisiou na podporu jediného odvolacieho dôvodu jej odvolania nebolo prijaté, odvolanie ako celok musí byť zamietnuté.

O trovách

- 103 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže MOL navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a táto nemala úspech vo svojich odvolacích dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov tohto konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy